

Tekst 12

Friedrich Nietzsche, Den muntre videnskab

I: Mennesket og magterne – en tekstsamling til religion, 1992, s. 292

Det gale menneske. – Har I ikke hørt om det gale menneske, der ved højlys dag tændte en lygte, løb ud på torvet og uophørligt skreg: "Jeg søger Gud! Jeg søger Gud!"

[...]

"Hvor er Gud blevet af?" råbte han, "jeg skal sige jer det! *Vi har dræbt ham* - I og jeg! Vi er alle hans mordere! Men hvorledes har vi gjort dette? Hvorledes har vi formået at drikke havet ud? Hvem gav os svampen til at bortviske hele horisonten? Hvad gjorde vi, da vi kædede denne jord løs fra dens sol? Hvor bevæger den sig nu hen? Hvor bevæger vi os hen? Bort fra alle sole? Falder vi ikke stadig? Og det bagud, til siden, fremad, til alle sider? Findes der endnu et op og et ned? Farer vi ikke vild som gennem et uendeligt intet? Ånder det tomme rum os ikke i møde? Er det ikke blevet koldere? Kommer der ikke stadig nat og mere nat? Må der ikke tændes lygter midt om formiddagen? Hører vi endnu ikke larmen fra de gravere, som begraver Gud? Kan vi endnu ikke lugte den guddommelige forrådnelse? - også guder går i forrådnelse! Gud er død! Gud forbliver død! Og vi har dræbt ham! Hvorledes skal vi finde trøst, vi mordere over alle mordere? Det helligste og mægtigste, som verden hidtil har besiddet, det er forblødt under vore knive – hvem tørrer dette blod af os? Med hvilket vand ville vi kunne rense os? Er storheden ved denne handling ikke for stor for os? Må vi ikke selv blive guder, for blot at synes værdige til den? Aldrig er en større handling blevet udført – og hvem der end bliver født efter os, hører på grund af denne handling til i en højere historie end al tidligere historie!" – Her tav det gale menneske og så igen på sine tilhørere: også de tav og så forundret på ham. Endelig kastede han sin lygte på jorden, så den sprang i stykker og slukkedes. "Jeg kommer for tidligt," sagde han da, "tiden er endnu ikke inde for mig. Denne uhyre begivenhed er endnu undervejs og vandrer – den er endnu ikke trængt frem til menneskenes ører. Lyn og torden behøver tid, stjernernes lys behøver tid, bedrifter behøver tid, også efter at de er udført, for at blive set og hørt. Denne bedrift er endnu fjernere for dem end de fjerneste stjerner – *og dog har de selv udført den*" man fortæller endvidere, at det gale menneske den samme dag skulle være trængt ind i forskellige kirker og der havde

istemt sit *Requiem aeternam deo*¹. Efter at være blevet ført ud og afkrævet forklaring, skal han stadig kun have svaret: "Hvad er da endnu disse kirker, hvis de ikke er gravhvelvinger og gravmæler for Gud?"

¹ Requiem aeternam deo: begyndelsesordene til sjælemessen for den afdøde: (giv) gud den evige hvile.